

почнатъ да текатъ по право по силата на българския законъ. Вземанията отъ реквизиция, споредъ българското право, не носятъ лихва. Прочее, размърътъ отъ 5%, предвиденъ въ Ньойския договоръ, е единствениятъ, който би могълъ да бжде приложенъ. Такова сѣщо е било мнението на юридическата комисия, за която противната страна така здраво се държи.

Но въпросътъ за размѣра на лихвата не може да се подлага на разискване предъ тази инстанция, защото искътъ на английската и французката държави срещу българската държава е по принципъ зле обоснованъ.

Поради тия мотиви:

Българското правителство постоянствува на заключенията въ своя отговоръ.

Парижъ, 10 май 1924 г.

Агентъ на българското правителство при смѣсенитѣ арбитражни сѣдилища: Д-ръ Т. Теодоровъ